

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg Dr. F. Tuđmana 2
31400 Đakovo

Posl. broj: P-396/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu po sutkinji Snježani Brajko u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Javorovića, OIB: 76852622735, iz Semeljeca, Kralja Tomislava 19, zastupan po punomoćniku Jurici Juriću, odvjetniku iz Đakova, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupana po punomoćniku Iris Šanjug odvjetnici iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 21. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja s punomoćnikom i punomoćnika tuženika i javno objavljene presude 18. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe sklopljenog Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita, br. 5140260452-20010369780/2005., od dana 09. rujna 2005.g., potvrđenog po javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka, dana 12. rujna 2005.g. pod br. OU-1869/05., između tužitelja Tomislava Javorovića iz Semeljaca, Kr. Tomislava 19, OIB: 76852622735 i tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kao pravnog slijednika iza Slavonske banke d.d. Osijek, koje u čl. 2. glasi: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te Pravilnika o ovlastima, odobrava namjenski kredit za kupovinu automobila i plaćanje premije osiguranja u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 20.600,00 (slovima: dvadesettisućašesto CHF prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita..”, a u čl. 3. glasi: „Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, uvećano za obračunanu i pripisanu kamatu, a podmiruje se u kunama obračunanim po srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan dospijeca, odnosno, na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca. Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po važećem srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan plaćanja.”, a u čl. 4. glasi: „Korisnik kredita izričito prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebnog zaključivanja aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru..” te u čl. 25 glasi: „Potpisom na ovom Ugovoru korisnik kredita-fiducijarni dužnik u cijelosti prihvaća odredbe poslovnih uvjeta Banke, a

naročito odredbe Odluke o kamatnim stopama i Odluke o visini naknade za usluge Banke, kao i sve kasnije njihove izmjene i dopune.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Tomislavu Javoroviću iz Semeljaca, Kr. Tomislava 19, OIB: 76852622735, isplati ukupan iznos od 1.084,69 EUR s pripadajućim zateznim kamatama računajući od dospijeća svakog pojedinog iznosa, od 01. kolovoza 2008.g. do 31. srpnja 2015.g. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena te od 01. kolovoza 2015.g. do 31. prosinca 2022.g., po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023.g. prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, pa nadalje i to na iznos od:

- 16,72 EUR počevši od 01.02.2011.g., pa do isplate,
 - 38,15 EUR počevši od 01.03.2011.g., pa do isplate,
 - 35,04 EUR počevši od 01.04.2011.g., pa do isplate,
 - 35,96 EUR počevši od 02.05.2011.g., pa do isplate,
 - 49,64 EUR počevši od 01.06.2011.g., pa do isplate,
 - 51,61 EUR počevši od 01.07.2011.g., pa do isplate,
 - 67,36 EUR počevši od 01.08.2011.g., pa do isplate,
 - 62,62 EUR počevši od 01.09.2011.g., pa do isplate,
 - 52,71 EUR počevši od 01.10.2011.g., pa do isplate,
 - 52,48 EUR počevši od 01.11.2011.g., pa do isplate,
 - 51,52 EUR počevši od 01.12.2011.g., pa do isplate,
 - 54,99 EUR počevši od 01.01.2012.g., pa do isplate,
 - 58,19 EUR počevši od 01.02.2012.g., pa do isplate,
 - 58,30 EUR počevši od 01.03.2012.g., pa do isplate,
 - 56,39 EUR počevši od 01.04.2012.g., pa do isplate,
 - 57,00 EUR počevši od 01.05.2012.g., pa do isplate,
 - 58,31 EUR počevši od 01.06.2012.g., pa do isplate,
 - 57,18 EUR počevši od 01.07.2012.g., pa do isplate,
 - 57,02 EUR počevši od 01.08.2012.g., pa do isplate,
 - 55,71 EUR počevši od 01.09.2012.g., pa do isplate,
 - 53,86 EUR počevši od 11.10.2012.g., pa do isplate,
- sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku, da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 1.671,54 eura, s pripadajućim zateznim kamatama počevši od dana donošenja prvostupanjske presude, tj. od 18. lipnja 2026., prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, pa nadalje, do isplate, sve navedeno u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku da isplati tužitelju iznos od 151,26 eura.

V. Utvrđuje se nepostojanje tuženikove tražbine istaknute radi prebijanja u iznosu od 316,26 eura.

Obrazloženje

1. U tužbi i tijekom postupka tužitelj navodi da je sa pravnim prednikom tuženika, Slavonska banka d.d. Osijek sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, br. 5140260452-20010369780/2005., dana 09. rujna 2005.g., potvrđen po javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka, dana 12. rujna 2005.g. pod br. OU-869/05. na iznos od 20.600,00 CHF s rokom otplate od 7 godina. Predmetni namjenski kredit korišten je za kupnju osobnog automobila, kako je to opisano u čl. 2. i čl. 11. Ugovora o kreditu. Odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu tužitelju je odobren kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 20.600,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Slavonske banka d.d. na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 3. st. 2. Ugovora o kreditu utvrđen je iznos kredita u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 20.600,00 CHF po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. važećem na dan plaćanja. Odredbom čl. 3.2. Ugovora o kreditu ugovorena je redovna, godišnja i promjenjiva kamatna stopa od 3,33 %, sukladno Odluci o kamatama tuženika. Tuženik je tijekom postojanja obveze iz Ugovora o kreditu jednostranim odlukama mijenjao visinu kamatne stope. Obračunom veće kamatne stope od ugovorene, tuženik je povrijedio odredbu čl. 3. Zakona o obveznim odnosima, a koja se odnosi na ravnopravnost sudionika u obveznom odnosu te je tako tužitelju naplatio višu stopu kamata od ugovorene.

2. Tužitelj se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013.g., potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. PŽ-7129/13. Od 13. lipnja 2014.g., u dijelu vezanom za ugovaranje kamatne stope utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i pravo potrošača koristeći u ugovorima o kreditima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način što je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i njegovim internim aktima, a prilikom sklapanja ugovora, tužitelji kao korisnici kredita nisu s tuženikom pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metode izračuna tih parametara, što je zbog neravnoteže o pravima i obvezama ugovornih strana imalo za posljedicu jednostrano povećanje kamatne stope, a što potvrđuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci povodom revizije (Revt-249/14-2) na gore navedene presude je da su banke bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što mu međutim nisu na valjani način činile u spornom razdoblju, zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog ugovora koja je kao takva potrošačima ostala potpuno nerazumljiva. Temeljem svega navedenog, tužitelj smatra da je nerazumljiva odredba vezana za promjenjivu kamatnu stopu u čl. 2. Ugovora o kreditu sklopljenom između stranaka, a samim time je ista odredba nepoštena, te je sukladno odredbi čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača u tom dijelu Ugovor ništetan. Tužitelj smatra da je dio koji se odnosi na ugovaranje promjenjive kamatne stope ništetan te da je tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je temeljem te odredbe Ugovora primio.

3. Tužitelj je stava, ne samo da je tuženik u Ugovor o kreditu unio nepoštene, a time i ništetne odredbe o promjenjivosti kamatne stope, nego je u Ugovor inkorporirana i valutna klauzula kojom je glavnica, koja čini predmet Ugovora, vezana uz tečaj CHF u odnosu na HRK, a čijim nekontroliranim rastom je tužitelj oštećen za razliku između tečaja CHF koji je iznosio na dan isplate kredita tužitelju na raspolaganje i tečaja koji je iznosio na dan plaćanja dospjelih mjesečnih anuiteta. Ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli bile su nerazumljive tužitelju, kao prosječnom potrošaču – nepoštene, a time i ništetne, jer je tuženik kao kreditor propustio informirati tužitelja o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenice da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe, tužitelj ima pravo potraživati novčani iznos preplaćen na ime tečajne razlike, odnosno, valutne klauzule. Sam Ugovor o kreditu je tipski i adhezijski ugovor, jer ga je tuženik unaprijed sastavio te isključio bilo kakvu mogućnost pregovaranja i mijenjanja sadržaja ugovora. O navedenoj ugovornoj odredbi se nisu vodili pojedinačni pregovori pa se one sukladno Direktivi Vijeća 93/13 EEZ od 05.04.1993.g. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima koje se protive načelu savjesnosti i poštenja, smatraju nepoštenima jer su na štetu potrošača prouzročile znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz Ugovora o kreditu. Člankom 3. st. 2. Direktive 93/13 EEZ propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed, pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Navedene odredbe Direktive 93/13 EEZ su inkorporirane u hrvatsko zakonodavstvo.

4. Tužitelj se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu posl.br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.g. gdje je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013., u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 01. lipnja 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. To je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08). Kolektivnom presudom za valutnu klauzulu utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnice vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač koji je vidio reklame dobije razumljivo upozorenje kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće.

5. Tužitelj smatra da je dio koji se odnosi na ugovaranje tzv. valutne klauzule ništetan te da je tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je temeljem te odredbe Ugovora primio. Tužitelj tako potražuje razliku novčanog iznosa preplaćenog na ime tečajne razlike, odnosno, valutne klauzule, računajući odnos preplaćenih mjesečnih iznosa naspram mjesečnih iznosa koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku da je primijenjen tečaj švicarskog franka u odnosu na kunu na dan isplate, s tim da je naznačen aproksimativan iznos, tako da se na okolnost utvrđivanja točnog iznosa preplaćenog s utuženog osnova predlaže provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

6. Tužitelj je u tužbi prvotno specificirao tužbeni zahtjev tako da potražuje ukupan iznos od 1.235,95 eura sa pripadajućim zateznim kamatama, a nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom od 7. kolovoza 2025. godine, a sukladno nalazu vještaka specificirao tužbeni zahtjev tako da ukupno potražuje 1.084,69 eura sa zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate. Tuženik se očitovao na ovako specificirani tužbeni zahtjev te naveo da se radi o povlačenju dijela tužbenog zahtjeva u iznosu od 151,26 eura nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, pa je sukladno čl. 193. ZPP-a potreban pristanak tuženika, a sukladno st. 2. istog članka tuženik se protivi povlačenju dijela tužbenog zahtjeva, te predlaže da se o tom dijelu meritorno odluči.

7. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka, tuženik se u cijelosti protivio tužbenom zahtjevu, kako po osnovi, tako i po visini. Tuženik navodi da Slavenska banka d.d. Osijek s kojom je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu nije bila obuhvaćena presudama po kolektivnoj tužbi potrošača zbog čega se tužitelj ne može pozivati na pravna utvrđena i pravna tumačenja iz navedenih presuda, obzirom da za Slavensku banku d.d. nije utvrđeno da bi u Ugovorima o kreditu koristila nepoštenu praksu ugovaranja ništetnih odredbi vezano za promjene kamatne stope i za ugovaranje u valuti CHF. Tuženik nadalje ističe i prigovor zastare potraživanja jer je tužba podnesena 30. listopada 2022. godine, a na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina što znači da za sva potraživanja s osnove stjecanja bez osnove koja su nastala prije 21. lipnja 2016. godine nastupila je zastara potraživanja, pa nije došlo do prekida zastare prije podnošenja tužbe, te se jedino u konkretnom slučaju može primijeniti odredba čl. 241. ZOO-a, tako da je neprihvatljivo tumačenje Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme koja bi upućivala da zastaru prekida donošenje pravomoćne odluke suda u postupku po kolektivnoj tužbi i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak pa tuženik smatra da takvo mišljenje Vrhovnog suda RH predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti. Nadalje tuženik smatra neosnovanim u potpunosti i pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH br. Su-IV-47/20 od 30. siječnja 2020. godine u kojem se navodi kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojim su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, jer Vrhovni sud RH nije zakonodavac koji donosi i kreira zakonske odredbe, te ne može popunjavati postojeće zakonske odredbe shvaćanjima koje dovode u pitanje pravnu sigurnost u ugovornom pravu.

8. Tuženik nadalje ističe prigovor nedostatka pravnog interesa te navodi da se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda br. PŽ-

7129/13 i PŽ-6632/17, a na temelju čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502.c ZPP-a, jer se na pravno utvrđenje iz presude Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 može pozivati samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove, pa stoga ne postoji pravni osnov niti pravni interes tužitelja za podnošenjem ove tužbe.

9. Tuženik navodi da smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita sa fiksnom ili s promjenjivom kamatom stopom, kao što se pregovaralo dali želi uzeti kunski kredit, kredit s valutnom klauzulom u eur ili pak valutnom klauzulom u CHF, a tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljiva promjenjiva kamatna stopa, te valutna klauzula CHF. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli bile su jasne, lako uočljive i razumljive, te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja Ugovora bila poštovana u cijelosti. Stoga tuženik smatra da je pri sklapanju Ugovora o kreditu postupao sukladno čl. 172. st. 2. Zakona o bankama koji navodi da je banka obvezna učiniti dostupnim sve uvjete Ugovora iz kojeg su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana, a sukladno čl. 173. u svezi s čl. 175. istog zakona, banka je obvezna učiniti dostupne informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima ili ih obavijestiti na drugi način, a o promjenama kamatne stope obavijestiti potrošače putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način u slučaju ugovorene promjenjive kamatne stope, tako da je tužitelju kao potrošaču tuženik predočio i učinio dostupnim sve bitne uvjete Ugovora iz kojeg su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana, te je očigledno da je tužitelj dobrovoljno pristao na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve izmjene kamatnih stopa i otplatnih planova i niti u jednom trenutku nije zatražio izmjenu niti jedne ugovorne odredbe, a tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu javni bilježnik kao osoba koja uživa javno povjerenje dužan uskratiti službenu radnju ako je ona nespojiva s njegovom službenom dužnošću i mora prilikom sastavljanja javnobilježničkog akta ispitati dali su stranke sposobne i ovlaštene na poduzimanje i sklapanje posla i objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji.

10. Nadalje tuženik navodi da je valutna klauzula u Ugovorima o kreditu bila dopuštena i u skladu je s prisilnim propisom, tj. Zakonom o obveznim odnosima i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača jer i sam tuženik nije imao kontrolu nad kretanjem tečaja CHF, odnosno sama obveza prema kretanju CHF mogla je biti niža za tužitelja.

11. Radi utvrđenja odlučnih činjenica sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o kreditu, izvadak iz sudskog registra, provedeno je vještačenje po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke, kao i dopuna vještačenja, saslušan je tužitelj, te izvršio uvid u pregled prometa za klijenta i otplatni plan.

12. Tužitelj Tomislav Javorović u svom iskazu je naveo da je sam Ugovor o kreditu s prednikom tuženika zaključio u rujnu 2005. godine u svrhu kupnje osobnog automobila u autokući Osijek. Upravo iz navedene autokuće uputili su ga u Slavonsku banku da zatraži kod njih kredit, što je i učinio i tamo su mu oni rekli da za kupnju vozila imaju samo kredit u valuti CHF. U to vrijeme bio je zaposlen u IPK Osijek i vozilo je kupio za svoje potrebe i u trenutku zaključenja ugovora njemu je odgovaralo što je rata

bila tolika da ju je mogao plaćati od svoje plaće. U to vrijeme, znači u vrijeme zaključenja ugovora, nitko u banci mu nije objasnio što znači promjenjiva kamatna stopa, a ni valutna klauzula. Nitko sa njime nije pregovarao o uvjetima kreditiranja i kada su ga nazvali iz banke da potpiše ugovor, isti je potpisao i nosio kredit na ovjeru kod javnog bilježnika. Nadalje je naveo da je sam osobno otplaćivao rate kredita putem svog računa. U to vrijeme nije bio vlasnik trgovačkog društva, niti je imao registriran obrt. Također mu prilikom ovjere ugovora kod javnog bilježnika isti nitko nije tumačio, niti objašnjavao što znače pojedine odredbe ugovora.

13. Nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika Slavonska banka d.d. Osijek sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, br. 5140260452-20010369780/2005., dana 09. rujna 2005.g., potvrđen po javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka, dana 12. rujna 2005.g. pod br. OU-869/05. na iznos od 20.600,00 CHF s rokom otplate od 7 godina. Predmetni namjenski kredit korišten je za kupnju osobnog automobila, kako je to opisano u čl. 2. i čl. 11. Ugovora o kreditu. Odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu tužitelju je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 20.600,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Slavonske banka d.d. na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 3. st. 2. Ugovora o kreditu utvrđen je iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 20.600,00 CHF po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. važećem na dan plaćanja. Odredbom čl. 3.2. Ugovora o kreditu ugovorena je redovna, godišnja i promjenjiva kamatna stopa od 3,33 %, sukladno Odluci o kamatama tuženika.

14. Sporno je jesu li u ugovor o kreditu inkorporirane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te valutnoj klauzuli nepoštene a time i ništave te postoji li obveza tuženika na isplatu na ime stečenog bez osnove, jeli nastupila zastara tužiteljeve tražbine, te s obzirom na iznesene prigovore tuženika sporno je mogu li se na konkretan predmet primjenjivati pravna shvaćanja iznesenim u presudama iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, jeli dopušteno ispitivati poštenost spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, dali postoji pravni interes tužitelja za podnošenje tužbe, odnosno sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva.

15. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. u točki 5. utvrđeno je da je i tužena u razdoblju od 01.01.2004. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a koje povrede traju i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena

kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i u ugovoru utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) čl. 81.82 i 90.

16. Presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu promjenjive kamatne stope, a presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. oznake PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. suđeno je da se odbijaju žalbe tuženika kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6. i 7 izreke koji glasi: Utvrđuje se između ostalog da je i tužena Addiko Bank d.d. u razdoblju od 01. 01. 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 93/03) u razdoblju od 01.01.2004. do 06.08.2007. i to čl. 81., 82. i 90., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12. 2008., a koja povreda traje i nadalje.

17. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019., potvrđene su naprijed citirane presude Trgovačkih sudova P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i PŽ-6632/2017 od 14. 06.2018., odnosno odbijene revizije tuženih banaka.

18. Odluka o kolektivnom sporu temeljem odredbe čl. 502.c Zakona o parničnom postupku obvezujuća je za sudove u pojedinačnim postupcima, odnosno sud je vezan za utvrđenja u kolektivnom sporu i dužan ih je primijeniti.

19. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda PŽ-7129/13 (str. 62) navodi se kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke odnosno kad sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite, naknade štete, izmjene ugovora i sli. mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na navedeni način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koju pokrenu potrošači obvezuje ostale sudove. Navedeno stajalište je u skladu s odredbom čl. 138a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i dr. – dalje ZZP) koji propisuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja je uzrokovana postupanjem tuženika (koje obuhvaća i povrede učinjene kod potrošačkog kreditiranja).

20. Vrhovni sud RH je u svojoj odluci broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. jasno izrazio pravno shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju se jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovo utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, obzirom da postoji temeljem već navedene odredbe čl. 502 c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 i 110/15- Dalje ZZP) vezanost za postojanost povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Vrhovni sud Republike Hrvatske u istovjetnoj pravnoj stvari u rješenju Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. kojim je prihvatio reviziju tužitelja i ukinuo presudu Županijskog suda u Osijeku ističe da ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

21. Odredbom čl. 81. st. 1., 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (96/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

22. Na temelju ugovora o kreditu i druge dokumentacije koje su stranke dostavile u spis sud je utvrdio da je ugovorna odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljiva, nepoštena pa prema tome ništetna jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a) o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

23. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k

tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za švicarski franak i prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer banka za taj rizik zna, ali ga prešućuje te istovremeno za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima u reklamama nudi najnižu ugovornu kamatu, čime stvara opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljan i k tome još pojedinačno prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora uvjerava potrošače da je švicarski franak sigurna valuta, a često im daje i pojedinačnu procjenu da su kreditno sposobni samo za sklapanje ugovora koji sadrži odredbe kojima se glavnica veže za tečaj švicarskog franka. Neravnoteža u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem predmetne odredbe nedvojbeno je na štetu potrošača i značajna je. Naime, neizvjestan je i iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti, u švicarskim francima. Dakle, promjenjivi su i neizvjesni bitni elementi ugovora, a ugovori o kreditima kao predmetni ugovor su u pravilu dugoročni, s tim da banka, koja je u tim ugovorima vjerovnik, zna da je uz tu valutu vezan poseban rizik zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta, koji rizik preuzima potrošač, a da to ne zna. Nuđenjem najniže ugovorne kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak banka na nepošten način potiče potrošače na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u švicarskim francima pri čemu je propuštanje davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO) općenito znači da su sudionici obveznih odnosa, dakle osobe koje se već nalaze u određenom pravnom odnosu koji se zasniva na odnosu povjerenja, dužne međusobno postupati obzirno, uvažavati interese obiju strana, prilikom zasnivanja obveznog odnosa biti otvoreni i iskreni i spremni na potpuno i valjano ostvarenje preuzetih obveza, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa, što znači da su se u određenim životnim situacijama dužni suzdržati čak i od primjene određene norme ako bi time izbjegli da primjenom te norme bude učinjena nepravda. To načelo znači da svatko treba postupati prema drugima onako kako očekuje da će u pravnom prometu prema njemu postupati drugi.

24. Ocjenjujući ugovorne odredbe čl. 4. i čl. 3. t. 2. i 4., predmetnog Ugovora o kreditu s obzirom na sve naprijed navedeno ovaj sud zaključuje da takve odredbe za tužitelja kao prosječnog klijenta banke su nerazumljive jer mu nisu na valjan način objašnjena posljedica i doseg takvih ugovornih odredbi kao potrošaču, dok je banka kao trgovac bila svjesna rizika po tužitelja kao potrošača zbog ugovaranja ovog kredita uz primjenu valutne klauzule u CHF. Stoga je za navedene odredbe valjalo utvrditi da su nepoštene i ništetne primjenom naprijed navedenih odredbi Zakona o zaštiti potrošača.

25. Da predmetne ugovorne odredbe tužitelju nisu pojašnjene prije i u vrijeme zaključenja ugovora proizlazi i iz iskaza tužitelja koji u svom iskazu i navodi da mu predmetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu nisu pojašnjene, te kada je dostavio banci zatraženu dokumentaciju potrebnu za kredit isti su ga zvali da dođe potpisati ugovor koji je već bio sačinjen i što je on i učinio. Tužitelj potvrđuje da su mu upravo u banci sugerirali zaključenje ovog ugovora kao najpovoljnijeg ali mu nitko nije

objašnjavao što znači, kako promjenjiva kamatna stopa i kako se mijenja, kao ni valutna klauzula, osim što je znao što znači tečaj, ali nije očekivao da će mu rata znatno porasti, a kako je rastao tečaj.

26. Naprijed navedene odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji se primjenjuje u predmetnom slučaju s obzirom na dan zaključenja osnovnog ugovora, jednako kao i kasnije odredbe Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14 i dr.) formuliraju pojam nepoštene ugovorne odredbe, okolnosti koje se uzimaju u obzir prilikom ocjene ugovora, nedopuštenost ocjene pojedinih odredaba ugovora te posljedice nepoštenosti ugovorne odredbe, a implementirane su putem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Nastavno riječ je Direktivi kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača. Odredba čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača u sebi sadrži implementiranu odredbu čl. 3. st. 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima koji sadrže test nepoštenosti i ukazuje na elemente i postupanja koja nacionalni sudovi moraju provoditi unutar kontrole nepoštenosti koje je Europski sud tumačio u nizu svojih odluka.

27. Zaštitu koju pruža Direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluge što se tiče pregovaračke snage i razine informacija iz presude Europskog suda C-194/14 od 17. srpnja 2014 i dr. prvi uvjet unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredaba o kojim se nije pojedinačno pregovaralo. Radi se o ugovornim odredbama koje su unaprijed sastavljene za veći broj ugovora i kojima prodavatelj robe ili pružatelj usluga predlaže potrošaču ili drugoj ugovornoj strani uvjete u obliku tzv. Općih uvjeta ili formaliziranog tipskog ugovora na čije sadržaje potrošači najčešće ne mogu utjecati. Drugi bitan element koji dovodi do neravnopravnosti stranka predstavlja sam stupanj informiranosti odnosno obaviještenosti potrošača o uvjetima i sastojcima ugovornog odnosa što proizlazi iz niza odluka npr. presude suda C-92/11 RWE Vertrieb od 21. ožujka 2013. i dr.

28. Za zaključiti je da u odnosu na odredbu čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača da odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi u ovom slučaju nisu bile jasne, uočljive i lako razumljive, a isto se odnosi i na primjenu Općih uvjeta poslovanja tuženika, a koji pojam predstavlja izraz načela transparentnosti sadržan u čl. 4. st. 2. i 5. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, te točke 20 uvodne izjave koja propisuje: "Budući da se ugovori trebaju sastavljati jasnim, razumljivim jezikom, potrošač bi zapravo morao dobiti mogućnost da pregleda njegove odredbe i, u slučaju kakvih dvojbi, trebalo bi prevagnuti ono tumačenje koje je za potrošača najpovoljnije". Transparentnost pretpostavlja da ugovorne odredbe moraju biti takve da potrošaču omogućuju ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma već i sastavne dijelove, te razumijevanja funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezični izričaj odnosi (presuda Europskog suda C-96/14 Van Hove od 23. travnja 2015.).

29. U konkretnom slučaju ovaj sud nije našao okolnosti koje bi izlazile na bilo koji način izvan općih činjeničnih okvira unutar kojih sudovi u RH već zauzimali svoja pravna stajališta izražena u odlukama VSRH Revt-249/15 od 09. travnja 2015. i USRH U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. u pogledu promjenjive kamatne stope, te odluke VTS RH PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđene odlukom VSRH Rev-2221/18 od

03. rujna 2019. u pogledu nepoštene primjene valutne klauzule, iz kojeg razloga je ta stajališta primijenio u ovom sporu.

30. Svrha proglašenja ugovorne odredbe nepoštenom, a slijedom toga i ništetnom, u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da potrošač stekne pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa, slijedom čega je provedeno vještačenje po vještaku financijsko knjigovodstvene struke Ivando konta d.o.o. Vještak je u skladu sa zadatkom proveo vještačenje na okolnost pretplaćene svakomjesečne rate kredita radi povećanja tečaja CHF u odnosu na početni tečaj prema kojem je kredit isplaćen.

31. Iz nalaza vještaka od 17. srpnja 2025. godine (list spisa 348 do 359) proizlazi da je kredit tužitelju isplaćen 15. rujna 2025. godine kada je 1 CHF po srednjem tečaju banke kreditora vrijedio 4,800420 HRK prema dokumentima banke – pregled prometa za klijenta, transakcije naplate dospjele glavnice + naplata redovne kamate, tužitelj je platio anuiteta u iznosu od 123.302,45 HRK, a da je anuitete otplaćivao po tečaju početka korištenja kredita iste bi platio 115.129,43 HRK. Razlika između stvarno plaćenog anuiteta i anuiteta koji bi tužitelj platio da je anuitet otplaćivao po srednjem tečaju kreditora na dan početka korištenja kredita iznosi 1.084,69 EUR i predstavlja razliku tečaja uslijed CHF valutne klauzule. Vještak navodi da je manje plaćeno tečajnih razlika u 39 anuiteta u iznosu od – 316,26 EUR po kojem je srednji tečaj kreditora na dan dospijeca – plaćanja anuiteta bio niži od srednjeg tečaja kreditora za CHF na dan početka korištenja kredita.

32. Na navedeni nalaz tužitelj nije imao primjedbi, te je sukladno tom nalazu podneskom od 7. kolovoza 2025. godine i specificirao tužbeni zahtjev. Tuženik je u svom očitovanju istakao više primjedbi te naveo da vještak nije primijenio ispravne datume plaćanja pa stoga niti ispravne tečajeve i zbog toga je prikazao i veći iznos razlike zbog promjene tečaja, a prema izračunu tuženika tečajna razlika bi iznosila 887,03 EUR, a ne 1.084,69 EUR. Nadalje, u istom podnesku tuženik se protivio djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva, te je i specificirao istaknuti prigovor radi prebijanja tako da potražuje iznos od 316,26 EUR. Ostali prigovori tuženika su isključivo pravne naravi.

33. Na istaknute prigovore vještak se očitovao podneskom od 23. rujna 2025. godine (list spisa 377 do 378), te navela da pisani nalaz nije neodređen kako to tvrdi tuženik, te da su u tabeli 1. jasno opisane kolone na što se odnose podaci, a tamo gdje je kolona rezultat matematičke operacije, ista je i prikazana. Iza tabele 1. na stranici 6 i 7 nalaza dano je obrazloženje kako se došlo do izračuna razlike tečaja uslijed CHF valutne klauzule. Vještak se nadalje očitovao da banka izdaje strankama dokument "obavijest o ukupno plaćenju glavnice, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima" za razdoblje otplate kredita iz kojega dokumenta podaci točno odgovaraju podacima iz dokumenta "pregled prometa za klijenta" prema kojem je vještak i sačinio prikaz plaćenih anuiteta. Stoga je plaćeni anuitet i datumi plaćanja i tečaj plaćanja u nalazu točno kako je prikazala i banka u svome dokumentu da je naplatila glavnice i kamatu tužitelju. Vještak nadalje pojašnjava da ako tuženik priznaje izračun tzv. negativnih tečajnih razlika, kako ga je izračunao vještak, onda je nelogično da ne priznaje izračun pretplaćenih razlika tečaja jer su oni međusobno povezani. Vezano za ostale prigovore vještak je posebno istakao da je nalaz sačinjen prema zadatku iz rješenja o vještačenju

po nalogu suda i prema dokumentaciji banke vezano za predmetni kredit, te da u cijelosti ostaje kod svog pisanog nalaza i mišljenja.

34. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao stručan i obrazložen jer je dan u skladu s pravilima struke, a podneskom od 23. rujna 2025. godine vještak je otklonio sve prigovore tuženika iznesene na pisani nalaz i mišljenje. Vještačenje je provedeno sukladno zadatku suda, te je vještak utvrdio da je tužitelj, a radi povećanja tečaja CHF u odnosu na početni tečaj prema kojem je kredit isplaćen i to za vremenski period od 1. veljače 2011. godine do 11. listopada 2012. godine ukupno više platio 1.084,69 eura. Sud nije prihvatio navode tuženika da vještak sačini nalaz i mišljenje primjenom kamatne stope važeće za kunske kredite jer je nesporno među strankama da je sklopljen ugovor o kreditu s valutnom klauzulom CHF.

35. Tužitelj je znači specificirao tužbeni zahtjev na način da je isti umanjio, odnosno tužitelj je povukao dio tužbenog zahtjeva za iznos od 151,26 eura, a budući se tuženik protivio povlačenju tužbe jer je do istoga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari i potreban je pristanak tuženika, a sukladno čl. 193. st. 2. ZPP-a, sud je odbio tužitelja za dio tužbenog zahtjeva vezano za isplatu iznosa od 151,26 eura.

36. Odredbom čl. 210. st. 1. ZOO-a/91. propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost ostvarene koristi, a st. 2. iste odredbe određeno je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a prema st. 3. obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

37. Osnovna posljedica ništavosti ugovora sukladno čl. 104. st. 1. ZOO-a/91. je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. I zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništave ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove, a sukladno čl. 210. ZOO-a.

38. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim od prvog sljedećeg dana mjeseca u kojem je razlika nastala. U skladu s čl. 214. ZOO-a/91. kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su navedene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli nepoštene, to je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao i od dana stjecanja.

39. Nadalje, sud nije prihvatio tuženikom prigovor zastare potraživanja. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovor nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO-a). U odnosu na kondemnatorni zahtjev za isplatu, zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u presudi Trgovačkog suda u Zagreba br. P-1401/12 od 4. travnja 2012. godine u kojem je postupku 14. lipnja

2018. godine donesena pravomoćna presuda br. PŽ-6632/17 uz valutnu klauzulu, a od koje pravomoćnosti zastara počinje ponovno teći. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda RH br. Rev-2245/17 od 20. veljače 2018. godine, te je suglasno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH br. Su-IV-47/20 od 30. siječnja 2020. godine, a koji glasi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 31. listopada 2022. godine, proizlazi da od navedene pravomoćnosti 14. lipnja 2018. godine pa do podnošenja tužbe nije protekao zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO-a.

40. Neosnovan je tuženikov prigovor radi prebijanja jer tužitelj nije ništa primio ili stekao od tuženika bez osnove pa ne može postojati obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Tužitelj kao stranka ugovora nije odgovoran za ništetnost spornim odredbi, već upravo suprotno tuženik je kao kreditor povrijedio interesa i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima korištenjem nepoštenih ugovornih odredbi. Tužitelj je sve novčane iznose temeljem predmetnog ugovora o kreditu isplatio tuženiku, pa ne može sada tuženik tvrditi da mu tužitelj nije isplatio sve što je od njega potraživao, dok nasuprot tužitelj nije ništa stekao od tuženika bez osnove.

41. Ovakav zahtjev tuženika bi po svojoj naravi mogao predstavljati tek eventualno zahtjev za naknadom izgubljene koristi, a ne povrat stečenog bez osnove. Izgubljena korist je, sukladno čl. 1046. ZOO-a jedan od vidova štete. Za ustanovljavanje odnosa odgovornosti za štetu potrebno je ispunjenje više preduvjeta: da postoji štetna radnja, krivnja štetnika, protupravnost, nastanak štete, kao i da postoji neprekinuta uzročno posljedična veza između štetne radnje i same štete. U ovom postupku ne postoji krivnja tužitelja za isplatu manje plaćenih iznosa, niti u njegovom postupanju postoji protupravnost, pa slijedom toga ne mogu biti ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu.

42. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a u vezi s čl. 155. ZPP-a, uz primjene važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Sud je ocijenio da tužitelj zbog djelomičnog povlačenja tužbe nije uspio u ovom postupku tek u neznatnom dijelu, te da mu je tuženik dužan naknaditi troškove koji su bili opravdani u parnici.

43. Tužitelju su priznati troškovi za sastav tužbe 200,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 4. siječnja 2024. godine 200,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 7. kolovoza 2025. godine 200,00 eura, zastupanje na ročištu 26. rujna 2024. godine 200,00 eura, zastupanje na ročištu 21. svibnja 2026. godine 200,00 eura, zastupanje na ročištu za objavu presude 100,00 eura, uvećano za troškove PDV-a 275,00 eura, te troškove vještačenja u iznos od 270,00 eura, te sudska pristojba na tužbu u iznosu od 26,54 eura, tj. ukupno 1.671,54 eura.

44. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Đakovu, 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Snježana Brajko

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi putem ovog suda, nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog opravka presude.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-9b1c5**

Kontrolni broj: **013c4-bab1a-a75e6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.